

uden forinden at have inddraget den dømte persons mening.

I *stk. 3* opregnes de dokumenter, som skal ledsage domslandets anmodning om overførelse af straffuldbyrdelsen i medfør af *stk. 1*.

Stk. 4-5 indeholder forbud mod strafforfølgning mv. af en person, der overføres i medfør af artikel 3, for andre strafbare handlinger begået før overførelsen end den, som den aktuelle straffuldbyrdelse bygger på (specialitetsprincippet). Bestemmelsen svarer i det væsentlige til artikel 14 i den europæiske konvention af 13. december 1957 om udlevering af lovovertrædere.

Endelig åbnes med *stk. 6* mulighed for at tage forbehold over for pligten til at kunne overtage straffuldbyrdelsen efter den i bestemmelsen beskrevne fremgangsmåde.

Herudover indeholder *artikel 4-9* en række formelle bestemmelser om undertegnelse og ikrafttræden mv. Der henvises herom til pkt. 5 nedenfor.

3.2. Gældende ret

3.2.1. Overførelse af straffuldbyrdelse reguleres i *loven om international fuldbyrdelse af straf mv.*, jf. lov nr. 323 af 4. juni 1986 som ændret ved § 2 i lov nr. 291 af 24. april 1996. Herefter kan der ske overførelse af straffuldbyrdelse på grundlag af *Europarådets konvention af 21. marts 1983 om overførelse af domfældte (1983-konventionen)* og *Europarådets konvention af 28. maj 1970 om straffedommes internationale retsvirkninger (1970-konventionen)*. Herudover giver loven under visse betingelser mulighed for at overføre straffuldbyrdelse på grundlag af overenskomst med en anden stat og efter aftale i det enkelte tilfælde.

Konventionen om overførelse af domfældte træder ikke i stedet for, men supplerer den europæiske konvention om straffedommes internationale retsvirkninger. Hvor 1970-konventionen opstiller en indgående regulering, fungerer 1983-konventionen i det væsentlige som en ramme for staternes aftale i de enkelte sager om overførelse af domfældte. 1983-konventionen adskiller sig navnlig fra 1970-konventionen på følgende punkter:

- Med henblik på at muliggøre en hurtig overførelse af udenlandske strafafsonere fastsætter 1983-konventionen en enklere overførelsesprocedure, som i praksis er mindre byrdefuld og mindre forpligtende end den, der er fastsat i 1970-konventionen.
- Overførelse til strafafsoning er efter 1983-konventionen betinget af den dømte persons samtykke.

ke. Det er samtidig baggrunden for, at man har kunnet opstille en enklere procedure.

- En anmodning om overførelse af strafafsoningen kan fremsættes ikke alene af den stat, som har afsagt straffedommen (domslandet), men også af den stat, i hvilken den dømte er statsborger (fuldbyrdelseslandet), som således får mulighed for at få overført sine egne statsborgere til afsoning i egne anstalter og dermed lette resocialiseringen af disse.
- Konventionen begrænser sig til at fastsætte proceduren for overførelser. Den indeholder således ikke nogen forpligtelse for de kontraherende stater til at give samtykke, når der er fremsat en anmodning om overførelse. Af samme grund indeholder 1983-konventionen i modsætning til 1970-konventionen ikke bestemmelser om, i hvilke tilfælde samtykke kan nægtes, eller om, at den anmodende stat skal oplyse sine grunde til eventuelt at nægte samtykke til en overførelse.

3.2.2. *Artikel 1 og 2* i 1983-konventionen indeholder definitioner og grundlæggende principper.

I *artikel 3* fastsættes som betingelser for overførelse efter konventionen, at den dømte er statsborger i fuldbyrdelseslandet, at dommen er endelig, og at den dømte på tidspunktet for modtagelsen af anmodningen om overførelse mangler at afsone mindst 6 måneder af straffen (eller at straffen er tidsbestemt). I undtagelsestilfælde kan de kontraherende stater acceptere overførelse, selv om den resterende straf er mindre end 6 måneder. Endvidere kræves det, at den dømte eller eventuelt den pågældendes retlige stedfortræder (indehaver af forældremyndigheden, værge eller lignende) har givet samtykke til overførelsen, at den handling eller undladelse, som den pågældende er straffet for, også er strafbar i fuldbyrdelseslandet, og at både domslandet og fuldbyrdelseslandet samtykker i overførelsen.

I *artikel 4* findes bestemmelser om de oplysninger, som konventionsstaterne er forpligtede til at give den dømte og hinanden i forbindelse med en anmodning om overførelse. Det fastslås bl.a., at en dømt, i forhold til hvem konventionen kan finde anvendelse, skal underrettes af domslandet om indholdet af konventionen. Den dømte skal holdes orienteret om de skridt, som såvel domslandet som fuldbyrdelseslandet måtte tage i forbindelse med overførelsen, og om enhver beslutning, som træffes af en af de to stater på baggrund af en anmodning om overførelse.

I *artikel 5 og 6* er der bestemmelser om, hvilke former for dokumentation parterne skal udveksle ved en anmodning om overførelse. I *artikel 7* understreges